NOTY O AUTORACH

Franciszek A d a m s k i, profesor, socjolog. Urodzony w 1930 r. w Babicy koło Rzeszowa. Studia z zakresu filozofii społecznej na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim i Uniwersytecie Łódzkim.

W latach 1959-1964 asystent w Śląskim Instytucie Naukowym. Od 1965 do 1968 r. kierownik Pracowni Socjologicznej w Ośrodku Badań Prasoznawczych w Krakowie. W latach 1968-1972 pracownik naukowo-dydaktyczny w Wyższej Szkole Ekonomicznej w Krakowie, od 1972 do 1981 r. na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim, a od 1981 r. na Uniwersytecie Łódzkim.

Członek Polskiego Towarzystwa Socjologicznego, Towarzystwa Naukowego KUL, Polskiego Towarzystwa Teologicznego, International Sociological Association, Polskiego Towarzystwa Pedagogicznego. Członek Komisji Episkopatu Polski do spraw Rodziny oraz Komisji Episkopatu Polski do spraw Środków Społecznego Przekazu.

Dwukrotnie wyróżniony nagrodą ministra za publikacje książkowe.

Główne obszary badań: problematyka rodziny i religijności społeczeństwa polskiego.

Najważniejsze publikacje książkowe: *Modele małżeństwa i rodziny a kultura masowa* (1970); *Wychowanie w rodzinie chrześcijańskiej* (red., 1973); *Miłość – małżeństwo – rodzina* (red., 1978); *Socjologia małżeństwa i rodziny* (1982); *Socjologia religii. Wybór tekstów* (red., 1984); *Kościół a kultura masowa* (red., 1987); *Rodzina między sacrum a profanum* (1987); *Ateizm w kulturze polskiej* (1993); *Człowiek – wychowanie – kultura. Wybór tekstów* (red., 1993); *Poza kryzysem tożsamości – w kierunku pedagogiki personalistycznej* (red., 1993).

Aurelio A n s a l d o, profesor, teolog. Urodzony w 1957 r. w Kartagenie (Hiszpania). Studia dziennikarskie i teologiczne na Uniwersytecie Navarry w Pamplonie oraz teologiczne w Instytucie Małżeństwa i Rodziny im. Jana Pawła II na Uniwersytecie Laterańskim.

W latach 1979-1982 dziennikarz przy Biurze Prasowym Uniwersytetu Navarry i profesor w Collegio Irabia w Pamplonie. Od 1985 r. pracownik naukowy Ateneo Romano della Santa Croce.

Główne obszary badań: teologia moralna i katolicka etyka małżeńska.

Autor artykułów oraz książki *Il primo principio dell'agire morale e le norme morali specifiche nel pensiero di G. Grisez e J. Finnis* (1990).

Wojciech C h u d y, doktor habilitowany, filozof, publicysta. Urodzony w 1947 r. w Dąbrowie koło Wielunia. Studia filozoficzne na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim. Od 1983 r. pracownik naukowy KUL. Obecnie zastępca redaktora naczelnego kwartalnika „Ethos". Członek Zarządu Instytutu Jana Pawła II KUL, Rady Nadzorczej Radia Lublin oraz Towarzystwa Naukowego KUL. Działacz na rzecz zbliżenia środowisk akademickich Polski i Niemiec.

Laureat II nagrody w konkursie im. R. Schneidera (1981) oraz wyróżniony nagrodą Pol-Cul (Australia).

Główne obszary zainteresowań: filozofia poznania, metafizyka, filozofia człowieka, nauczanie Jana Pawła II, myśl filozoficzna G. W. Hegla, antropologiczne i aksjologiczne aspekty niepełnosprawności, szeroko rozumiana problematyka społeczna.

Publikacje książkowe: *Refleksja a poznanie bytu* (1984); *Filozofia wieczysta w czas przełomu* (1986); *Teatr bezsłownej prawdy* (red., 1990); *W łupinie orzecha. Felietony filozoficzne* (1992); *Rozwój filozofowania a „pułapka refleksji"* (1993).

Krystyna Czuba, doktor, nauczyciel akademicki, publicystka. Studia z zakresu geografii i teologii.

Rzecznik prasowy Ministerstwa Edukacji Narodowej i doradca ministra w rządzie premier Hanny Suchockiej. Autorka licznych artykułów i książki *Ojczyzna w nauczaniu Jana Pawła II* (1990).

Marian Marek Drozdowski, profesor, historyk. Urodzony w 1932 r. w Łasku. Studia w Wyższej Szkole Ekonomicznej w Szczecinie.

W latach 1951-1955 pracownik naukowo-dydaktyczny WSE w Szczecinie. Od 1955 do 1958 r. aspirant Instytutu Nauk Społecznych w Warszawie, a od 1958 r. pracownik Naukowy Instytutu Historii PAN (zastępca dyrektora do spraw naukowych), od 1967 r. kierownik Pracowni Dziejów Warszawy.

Członek Konwersatorium „Doświadczenie i Przyszłość" oraz Prymasowskiego Komitetu Pomocy Więźniom Politycznym.

Członek Komitetu Badania Polonii Zagranicznej PAN, rad naukowych: Instytutu Historii PAN, Instytutu Śląskiego w Opolu, Ośrodka Badań Naukowych im. Wojciecha Kętrzyńskiego w Olsztynie i *Polskiego Słownika Biograficznego*. Członek Zarządu i prezes Towarzystwa Miłośników Historii w Warszawie.

Wyróżniony nagrodą tygodnika „Polityka" (wielokrotnie), nagrodą miasta Warszawy, nagrodą „Epoki", Krzyżem Kawalerskim i Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, nagrodą im. Karola Małcużyńskiego.

Główne obszary badań: historia Polski i Warszawy oraz Ameryki Północnej XIX i XX wieku.

Najważniejsze publikacje książkowe: *Samorząd robotniczy. Dokumenty i materiały* (1956); *Polityka gospodarcza Rządu Polskiego 1936-1939* (1963); *Alarm dla miasta Warszawy* (1964); *Klasa robotnicza Warszawy 1918-1939* (1968); *Społeczeństwo, państwo, politycy II Rzeczypospolitej* (1972); *Warszawa XX wieku* (1976); *Stefan Starzyński prezydent Warszawy* (1976); *Rewolucja amerykańska w polskiej myśli historycznej* (1976); *Ignacy Jan Paderewski* (1979); *Sprawy i ludzie II Rzeczypospolitej* (1979); *Z dziejów stosunków polsko-amerykańskich* (1982); *Aleksander Dębski* (1986); *Eugeniusz Kwiatkowski. Człowiek i dzieło* (1989); *Warszawa w latach 1914-1939* (1990); *Nastroje poetyckie 1920* (1990); *Warszawa wobec agresji bolszewickiej czerwiec-wrzesień 1920* (1990), *Zwycięstwo 1920* (1990); *Gen. Kazimierz Sosnkowski – Naczelny Wódz Polskich Sił Zbrojnych w Powstaniu Warszawskim* (1992); *Warszawa ty polskie Jeruzalem* (1993); *Reformy Władysława Grabskiego i reformy Leszka Balcerowicza. Sukces czy porażka?* (1994).

Leszek Elektorowicz, poeta, prozaik, tłumacz, publicysta. Urodzony w 1924 r. we Lwowie. Studia z zakresu filologii angielskiej na Uniwersytecie Jagiellońskim.

Od 1952 do 1956 r. korektor i redaktor techniczny w Polskim Wydawnictwie Muzycznym. W latach 1956-1957 nauczyciel licealny. Od 1957 do 1971 r. publicysta w tygodniku „Życie Literackie", a następnie do 1977 r. kierownik literacki teatru „Bagatela". W latach 1981-1983 redaktor w miesięczniku „Pismo", obecnie, od 1990 r., w dwutygodniku „Dekada Literacka". Od 1993 r. stały współpracownik miesięcznika „Arka".

W latach 1980-1983 członek ZG ZLP, później konspiracyjnego związku pisarzy. Obecnie członek Stowarzyszenia Pisarzy Polskich (wiceprezes okręgu Krakowskiego 1989-1991), ZAIKS-u, Pen-Clubu oraz Klubu Inteligencji Katolickiej (1984-1989 członek zarządu krakowskiego).

Autor licznych publikacji książkowych, m.in. poezji: *Świat niestworzony* (1957); *Kontury* (1962); *Przedmowy do ciszy* (1968); *Całe kłamstwo świata* (1983); *Jeden znak* (1993) i prozy: *Zwierciadło w okruchach* (1966); *Z Londynu do Teksasu i dalej* (1970); *Przechadzki Sylena* (1971); *Motywy zachodnie* (1973); *Gwiazdy drwiące* (1974); *Przeklęty teatr* (1977); *W lochu Ferrary* (1980); *Być i nie być* (1993) oraz wielu przekładów i opracowań.

Marian G r a b o w s k i, doktor habilitowany, fizyk, filozof, publicysta. Urodzony w 1951 r. w Chełmnie nad Wisłą. Studia z zakresu fizyki teoretycznej na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu. Od 1978 r. adiunkt w Instytucie Fizyki UMK, a od 1992 r. profesor w Instytucie Filozofii UMK. Członek rad redakcyjnych „Open Systems and Information Dynamics" oraz „Theoria et Historia Scientiarum".

Główne obszary badań: matematyczne podstawy mechaniki kwantowej, filozofia nauki, aksjologia.

Publikacje książkowe: *Mechanika kwantowa: ujęcie w przestrzeni Hilberta* (współautor, 1989); *Elementy filozofii nauki* (1993); *Na obrzeżach sacrum. Szkice o religii, nauce...* (w druku). Autor artykułów publikowanych w czasopismach specjalistycznych oraz katolickich.

Andrzej G r z e g o r c z y k, profesor, logik, filozof. Urodzony w 1922 r. w Warszawie. Studia z zakresu filozofii i fizyki na tajnych kompletach uniwersyteckich w Warszawie oraz filozofii i matematyki na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie. W latach 1950-1972 pracownik Instytutu Matematyki, od 1972 r. Instytutu Filozofii i Socjologii Polskiej Akademii Nauk (od 1982 r. na stanowisku kierownika Pracowni Etyki), obecnie – od 1991 r. – emerytowany.

Od 1978 r. członek Institut International de Philosophie.

Badania naukowe skoncentrowane początkowo na zagadnieniach logiczno-matematycznych, obecnie zorientowane głównie na filozofię humanistyczną, szczególnie na antropologię filozoficzną i aksjologię.

Najważniejsze publikacje filozoficzne: *Schematy i człowiek* (1965); *Filozofia czasu próby* (1978 – wyróżniona nagrodą PAN w roku 1980); *Mała propedeutyka filozofii naukowej* (1989); *Etyka w doświadczeniu wewnętrznym* (1989); *Życie jako wyzwanie. Wprowadzenie w filozofię racjonalistyczną* (1993). Ponadto monografie i podręczniki z dziedziny logiki formalnej, tłumaczone na wiele języków, m.in. *Zarys logiki matematycznej* (1960, sześć wydań).

Alicja G r z e ś k o w i a k, profesor, prawnik. Urodzona w 1941 r. w Świrzu koło Lwowa. Studia na Wydziale Prawa Uniwersytetu im. Mikołaja Kopernika w Toruniu. W latach 1963-1966 inspektor kredytowy w oddziale Narodowego Banku Polskiego w Toruniu. Od 1966 r. pracownik naukowo-dydaktyczny UMK, od 1990 r. również Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego. Od roku 1989 senator Rzeczpospolitej Polskiej, przewodnicząca Komisji Konstytucyjnej Senatu RP I kadencji (1989-1991), od 1991 do 1993 r. wicemarszałek Senatu RP II kadencji.

Wiceprzewodnicząca Frakcji Parlamentarnej Grupy Politycznej Partie Populaire (Chrześcijańskich Demokratów) Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy, konsultor Papieskiej Rady do spraw Rodziny, członek Rady Administracyjnej Fundacji Jana Pawła II i Rady Naukowej Instytutu Jana Pawła II KUL, Société Internationale de Défense Sociale, polskiej sekcji Association Internationale de Droit Pénal, Toruńskiego Towarzystwa Naukowego oraz Towarzystwa Naukowego Prawa Karnego.

Główne obszary badań: penologia, problematyka kary śmierci, prawna ochrona praw człowieka ze szczególnym uwzględnieniem prawa do życia i prawa do religii, chrześcijańska koncepcja kary kryminalnej, prawo nieletnich.

Najważniejsze publikacje książkowe: *Kara pozbawienia wolności względem nieletnich w prawie karnym europejskich państw socjalistycznych* (1976); *Kara śmierci w polskim prawie karnym* (1978); *Zarys prawa karnego* (współautor, 1976); *Proces karny. Podręcznik do ćwiczeń* (współautor,

1979); *Prawo karne. Zagadnienia teorii i praktyki* (współautor, 1986); *Postępowanie w sprawach nieletnich* (1986); *Zagadnienia prawnokarnej ochrony dziecka poczętego w pracach Sejmu i Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w latach 1990-1991* (1994).

Abp Kazimierz M a j d a ń s k i, profesor, teolog. Urodzony w 1916 r. w Małgowie (ziemia kaliska). Studia w Wyższym Seminarium Duchownym we Włocławku oraz na Uniwersytecie we Fryburgu (Szwajcaria). Podczas wojny więzień hitlerowskich obozów koncentracyjnych, m.in. Dachau. Od 1950 do 1963 r. wykładowca teologii moralnej w Seminarium Duchownym we Włocławku. W latach 1956-1975 redaktor naczelny „Ateneum Kapłańskiego". Od 1969 r. wykładowca teologii moralnej i pastoralnej na ATK. Twórca (1975) i dyrektor Instytutu Studiów nad Rodziną w Warszawie-Łomiankach (ATK).

W 1962 r. mianowany biskupem pomocniczym diecezji włocławskiej, a w 1979 r. ordynariuszem diecezji szczecińsko-kamieńskiej.

Współtwórca Komisji Episkopatu do spraw Duszpasterstwa Rodzin oraz Komisji Episkopatu do spraw Dialogu z Niewierzącymi (jej długoletni przewodniczący). Członek watykańskiego Sekretariatu dla Niewierzących oraz Prezydium Papieskiej Rady do spraw Rodziny. Członek Rady Naukowej Instytutu Jana Pawła II KUL.

Doktor honoris causa Uniwersytetu Szczecińskiego.

Główne obszary badań: teologia moralna ze szczególnym uwzględnieniem problematyki małżeństwa i rodziny, duszpasterstwo rodzin, martyrologia księży w okresie wojny.

Ważniejsze publikacje książkowe: *Wspólnota życia i miłości: zarys teologii małżeństwa i rodziny* (1979); *Antropologiczne kategorie trzeźwości* (red., 1980); *Teologia małżeństwa i rodziny*, t. 1 (red., 1980), t. 2, (red., 1990); *Rozwój człowieka w rodzinie*, t. 1 (red., 1982); *Wychowanie do miłości* (red., 1987); *Będziecie moimi świadkami* (1987); *Błogosławiony Biskup Michał Męczennik i inni* (1989).

Antoni M a ś l i ń s k i, profesor, historyk sztuki. Urodzony w 1917 r. w Wilnie, zmarły w 1994 r. w Lublinie. Studia z zakresu historii sztuki i polonistyki na Uniwersytecie im. Stefana Batorego w Wilnie, polonistyczne również na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim.

Od 1945 r. pracownik naukowo-dydaktyczny KUL. Od 1987 r. – emerytowany.

Członek Komitetu Nauk o Sztuce PAN, wieloletni prezes Stowarzyszenia Historyków Sztuki. Członek Towarzystwa Naukowego KUL, Lubelskiego Towarzystwa Naukowego oraz Winckelmann-Gesellschaft-Stendal. Wieloletni członek komitetu redakcyjnego „Roczników Humanistycznych".

Wyróżniony licznymi odznaczeniami, m. in. Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Certificat of Merit For Distinguished Service. Wymieniany w wielu słownikach biograficznych o zasięgu światowym.

Główne obszary badań: sztuka antyku, renesansu, manieryzmu i baroku oraz humanizm w sztuce nowożytnej.

Założyciel i redaktor serii wydawniczej *Studia nad sztuką renesansu i baroku* (t. 1 – 1989, t. 2 – 1993). Autor licznych artykułów (również w językach obcych) oraz książek: *Architektura renesansu włoskiego w stosunku do antyku rzymskiego* (1954); *Architektura antyku w interpretacji baroku* (1962); *Zagadnienie manieryzmu* (1977); *Humanizm w sztuce. Antyk i człowiek* (1978).

Jean-Marie M e y e r, profesor, filozof. Urodzony w 1955 r. w Paryżu. Nauczyciel filozofii w gimnazjum i wykładowca historii filozofii współczesnej w Faculté de Philosophie Comparée w Paryżu.

Członek (wraz z żoną) Papieskiej Rady do spraw Rodziny.

Główne obszary badań: bioetyka, logika i metafizyka średniowiecza, filozofia Hegla.

Autor artykułów z powyższych dziedzin publikowanych głównie w czasopiśmie uniwersyteckim „Cahiers".

Bp Elio Sgreccia, duszpasterz, teolog, filozof. Urodzony w 1928 r. w Arcevia (Ankona, Włochy). Studia na Uniwersytecie Bolońskim.

Profesor, a następnie rektor Papieskiego Seminarium Regionalnego Marche w Pesaro.

W latach 1974-1984 asystent duchowny, następnie wykładowca bioetyki (od 1985 r. dyrektor Centrum Bioetyki), a od 1991 r. pracownik naukowo-dydaktyczny na Wydziale Medycyny i Chirurgii Uniwersytetu Katolickiego w Rzymie, od 1992 r. dyrektor tamtejszego Instytutu Bioetyki.

Redaktor (od 1984 r. współdyrektor) czasopisma „Medicina e Morale".

Członek powołanego niedawno we Włoszech Krajowego Komitetu ds. Bioetyki oraz wielu innych komitetów krajowych i zagranicznych o podobnym profilu. Konsultor Papieskiej Rady ds. Duszpasterstwa Służby Zdrowia i Papieskiej Rady do spraw Duszpasterstwa Migrantów i Podróżnych, Sekretarz Papieskiej Rady do spraw Rodziny.

Wyróżniony nagrodą „Premio Guinchi" w dziedzinie medycyny (ustanowioną przez Pio Sodalizio dei Piceni w Rzymie).

Główne obszary badań: duszpasterstwo służby zdrowia, etyka medyczna, problematyka rodziny.

Autor licznych artykułów publikowanych w czasopismach włoskich i obcojęzycznych oraz licznych książek z powyższych dziedzin, m.in. *Nuova genetica e embriopoiesi umana* (współautor, 1991) *Manuale di Bioetica* (1994) i 9. tomów w serii *ScienzaMedicina Etica.*

Tadeusz Styczeń SDS, profesor, filozof, etyk. Urodzony w 1931 r. w Wołowicach koło Krakowa. Studia teologiczne na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie, filozoficzne na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim.

Od 1963 r. pracownik naukowo-dydaktyczny KUL. Obecnie kierownik Katedry Etyki, kierownik (i członek Rady Naukowej) Instytutu Jana Pawła II KUL, redaktor naczelny kwartalnika „Ethos". Profesor Instytutu Studiów nad Małżeństwem i Rodziną im. Jana Pawła II przy Uniwersytecie Laterańskim w Rzymie. Członek-współzałożyciel Internationale Akademie für Philosophie (Dallas, USA, obecnie Liechtenstein), członek Societas Ethica, Towarzystwa Naukowego KUL. Konsultor Papieskiej Rady do spraw Rodziny. Od 1994 r. członek Rady Zarządzającej Papieskiej Akademii Życia. Redaktor „Roczników Filozoficznych" (z. 2), współpracownik czasopism: „Anthropotes", „Il Nuovo Areopago" i „La Nuova Europa".

Doktor honoris causa Uniwersytetu Navarry w Pamplonie (Hiszpania).

Główne obszary badań: etyka, metaetyka, antropologia filozoficzna i teologiczna, myśl Jana Pawła II.

Najważniejsze publikacje książkowe: *Problem możliwości etyki jako empirycznie uprawomocnionej i ogólnie ważnej teorii moralności. Studium metaetyczne* (1972); *Zarys etyki.* Część I: *Metaetyka* (1974); *Der Streit um den Menschen* (współautor, 1979); *Etyka niezależna?* (1980); *W drodze do etyki* (1984); *Die Würde des Menschen* (współautor, 1986); *Jedynie prawda wyzwala. Rozmowy o Janie Pawle II* (współautor, 1986); *Miłości, gdzie jesteś? Medytacje rekolekcyjne* (współautor, 1986); *Wolność w prawdzie* (1987); *Sein und Handeln in Christus* (współautor, 1988); *Nienarodzony miarą demokracji* (red., 1991); *Wprowadzenie do etyki* (1993); *Urodziłeś się, by kochać* (1993); *Solidarność wyzwala* (1993).

Michał Troszyński, profesor, ginekolog-położnik. Urodzony w 1921 r. w Czekanówku koło Brodnicy. Studia na Akademii Medycznej w Gdańsku.

W latach 1952-1956 pracownik naukowy i lekarz w Klinice Położnictwa i Ginekologii Akademii Medycznej w Poznaniu, w latach 1956-1975 – w II Klinice Położnictwa i Ginekologii

Akademii Medycznej w Warszawie, a w latach 1975-1990 – w Klinice Położnictwa i Ginekologii Instytutu Matki i Dziecka w Warszawie (kierownik kliniki, zastępca dyrektora ds. medycyny rozrodczości). Od 1990 r. konsultant Kliniki Położnictwa i Ginekologii Instytutu Matki i Dziecka.

W latach 1982-1991 Przewodniczący Krajowego Zespołu Specjalistycznego w Dziedzinie Położnictwa i Ginekologii. Członek Polskiego Towarzystwa Ginekologicznego, Association d'Epidemiologie de la Langue Française, Komisji Patofizjologii Płodu i Rozrodu PAN (1975-1991 wiceprzewodniczący), Sekcji Demografii Medycznej Komitetu Nauk Demograficznych PAN (1983-1991 przewodniczący), Rady Naukowej Instytutu Jana Pawła II KUL, Rady Naukowej Instytutu Matki i Dziecka, przewodniczący Krajowego Zespołu do spraw Promocji Naturalnego Planowania Rodziny.

Wyróżniony odznaką „Za Wzorową Pracę w Służbie Zdrowia", złotą odznaką honorową „Za Zasługi dla Warszawy", Złotym Krzyżem Zasługi, Krzyżem Kawalerskim.

Główne obszary badań: medycyna perinatalna, epidemiologia kliniczna, ciąża wysokiego ryzyka, a także zagadnienia związane z planowaniem rodziny i demografią medyczną.

Autor wielokrotnie wznawianego podręcznika *Ćwiczenia położnicze – podręcznik dla studentów medycyny* (1956, 5 wydań), autor rozdziałów w innych podręcznikach z zakresu położnictwa i medycyny prenatalnej, autor i współautor licznych artykułów naukowych i popularyzatorskich.

Danuta Zabłocka-Skupieńska, publicystka. Urodzona w 1929 r. w Grodzisku Mazowieckim. Studia filozoficzne i socjologiczne na Uniwersytecie Jagiellońskim oraz na Uniwersytecie Warszawskim.

W latach pięćdziesiątych pracownik Instytutu Pedagogiki PAN, następnie dziennikarka: w latach 1956-1960 w „Sztandarze Młodych", 1963-1965 w telewizji, 1970-1977 w „Argumentach", 1977-1981 w redakcji ODiSS. Od 1961 do 1963 r. współpracownik Zakładu Higieny Psychicznej PAN, od 1965 do 1968 r. pracownik Ośrodka Badań Psychopedagogicznych przy Komendzie Głównej ZHP.

Członek Towarzystwa Kultury Moralnej i Polskiego Towarzystwa Higieny Psychicznej (w latach siedemdziesiątych wiceprezes).

Autorka licznych artykułów, wywiadów i dyskusji dotyczących zwłaszcza problemów zdrowia psychicznego oraz problematyki wartości, publikowanych głównie na łamach „Argumentów".